

## POSTANOWIENIE

31 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Monika Koba

na posiedzeniu niejawnym 31 marca 2025 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa M.R.-J. i T.J.  
przeciwko Skarbowi Państwa – R. [...] w B.  
o odszkodowanie,  
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa – R. [...] w B.  
od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu  
z 24 maja 2023 r., I Ca 204/23,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.**

**[A.T.]**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 maja 2023 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił apelację pozwanego Skarbu Państwa – R. [...] w B. od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku z 22 lutego 2023 r. zasądającego od pozwanego na rzecz powodów M.R.-J. i T.J.

kwotę 64 500 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 25 500 zł od 18 września 2018 r. i od kwoty 39 900 zł od 31 stycznia 2023 r. tytułem odszkodowania w związku z obniżeniem wartości nieruchomości stanowiącej własność powodów na skutek wejścia w życie obszaru ograniczonego użytkowania (dalej: „OOU”) dla lotniska wojskowego [...] utworzonego na mocy uchwały z [...], a w pozostałym zakresie oddalającego powództwo i rozstrzygającego o kosztach postępowania.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez pozwanego.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Jego zdaniem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające odpowiedzi na pytanie: „Czy właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia OOU, jednak bez związku ze szczegółowymi ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (tekst jedn. Dz.U. z 2024, poz. 54, z późn.zm. – dalej: „p.o.ś.” lub „Prawo ochrony środowiska”), przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 tej ustawy?”

Powodowie w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniesli o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być

osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą usuwanie błędów w zakresie wykładni i stosowania prawa w każdej indywidualnej sprawie.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że wskazanie przyczyny określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa. Nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Kwestia przedstawiona przez skarżącego jako istotne zagadnienie prawne zmierzała w istocie do zweryfikowania stanowiska Sądów *meriti* przede wszystkim z perspektywy stanowiska zajętego przez Sąd Najwyższy w uchwałach z 7 kwietnia 2022 r., III CZP 80/22 ( OSNC 2022, nr 11, poz.106) oraz z 29 kwietnia 2022 r., III CZP 81/22 ( OSNC 2023, nr 1, poz. 3), w których Sąd Najwyższy w sposób węższy niż to przyjęto w dotychczasowym orzecznictwie określił zakres odpowiedzialności odszkodowawczej za obniżenie wartości nieruchomości w związku z wprowadzeniem OOU.

W toku postępowania kasacyjnego występująca w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozbieżność dotycząca tego zagadnienia została jednak usunięta. Sąd Najwyższy w uchwale z 12 kwietnia 2024 r., III CZP 56/23 (OSNC 2024, nr 9, poz. 86) przyjął, że właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia OOU, o którym mowa w art. 135 ust. 1 p.o.ś., jednak bez związku ze szczególnymi ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a tej ustawy, przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 p.o.ś. Sąd

Najwyższy w obecnym składzie pogląd ten i towarzyszącą mu obszerną argumentację podziela i się do niej odwołuje bez potrzeby jej ponownego przytaczania.

Stanowisko Sądu Najwyższego zajęte w sprawie III CZP 56/23 jest przy tym zbieżne ze stanowiskiem zajęтым przez Sądy *meriti* w niniejszej sprawie i stanowi odpowiedź na wątpliwości skarżącego przytoczone w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Nie zachodzi zatem potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie.

Ubocznie dostrzeżenia wymaga, że zbieżne ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd Najwyższy w sprawie III CZP 56/23 jest także stanowisko zajęte w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 listopada 2024 r., III CZP 27/24 ( OSNC 2024, nr 9, poz. 86).

Uchwała ta została jednak wydana w składzie złożonym z osób, które z racji sposobu powołania do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego zgodnie z uchwałą połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNC 2020, nr 4, poz. 34), a także orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka nie spełnia standardu sądu bezstronnego, niezależnego, ustanowionego ustawą ( zob. m.in. wyroki z 8 listopada 2021 r., nr 49868/19 i 57511/19, *Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce*; z 3 lutego 2022 r., nr 1469/20, *Advance Pharma spółka z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko Polsce*; z 23 listopada 2023 r. w sprawie nr 50849/21, *Wałęsa przeciwko Polsce* ). Niezależnie jednak od powyższego, także przywołana w niej argumentacja koresponduje ze stanowiskiem Sądu Najwyższego przedstawionym w uzasadnieniu uchwały z 12 kwietnia 2024 r. ( III CZP 56/23).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 98 § 1<sup>1</sup> k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2023, poz. 1964, ze zm.).

[A.T.]

[a.ł.]